

Recenze: Jiří Wackermann vybízí diváka ke vstupu do obrazu

Tvorba fotografa Jiřího Wackermanna, jež je do poloviny dubna k vidění v pražské Galerii Ztichlá klika, se vzpírá zařazení. Na pohled lyrické záběry v sobě skrývají další roviny. Výstava nese název Neklid oka – Ze závratí.

Úvodem možná důležité předznamenání: Wackermann o svých dílech nemluví jako o fotografiích (byť tak vznikají), ale jako o obrazech. A jistě to není jen díky tomu, že každý je vlastně, díky použité technice, originál. Autor totiž pracuje s klasickým fotografickým procesem, tedy žádný digitál, žádný photoshop, ale stará dobrá ruční práce. Ovšem to by samo o sobě ještě nestačilo. Jaké tedy Wackermannovy obrazy jsou?

Vstup do vnímání

Leckdy bývají jistým vodítkem názvy, které autor svým dílům přiřkl – a budeme-li se jich držet, je zjevné, že jsme svědky neustálého hledání, ani ne tak nějakých významů, jako spíše vůbec toho, co se skrývá za věcmi, za tím, co normálně vnímáme. Názvy jako *In statu nascendi*, *Proměna*, *Z druhé strany* či *Křížení* nebo *Skrz* tomu odpovídají, přičemž ono hledání či spíše nahlížení a vhlížení je ještě umocněno Wackermannovým lyrizujícím viděním, tím, jak pracuje se snímanou předlohou.

Zvětšené či různě jinak pojednané detaily struktur jsou zbavené své původní podoby, stávají se subjektivními záznamy, které by se jistě líbily Vladimíru Boudníkovi nebo tvůrcům informelu a které nabízejí každému divákovi jeho vlastní vidění, jeho vlastní „obraz“. Nabízejí vstup do vnímání, do obrazu, tentokráte již bez uvozovek. Nepřekvapí tedy, že jeden z cyklů nese označení *Imaginární krajina*.

Lyrizující pohled

Mluvíme-li o vyzvání ke vstupu, nečekejme prvoplánové surrealistické výlety z výprodeje, i přesto, že zvláště v *Imaginárních krajinách* cítíme jistou snovost. V souvislosti s Wackermannovým lyrizujícím pohledem na zobrazenou realitu můžeme zmínit jako referenční bod tvorbu Emily Medkové, ovšem u Wackermanna, jakkoli je s odkazem této vynikající umělkyně obeznámen, se rozhodně nejedná o nějaké kopírování, spíše by bylo na místě hovořit o spřízněnosti, souběžnosti.

Můžeme v jeho obrazech hledat i silné motivy existenciální, například v obraze *Zavřeno*, daly by se zde hledat i literární paralely, dovedeme si totiž řadu z vystavených děl představit coby doprovod svazků poezie, a nejen jí, a hned bychom mohli uvádět možné autory. To už je ale na diváku samotném. Výstava Jiřího Wackermanna k tomu přímo vybízí.

— Josef Rauvolf